

Zestiende zondag A Wijsb 12,13.16-19 Rom 8,26-27 Mt 13,24-43

Sommige mensen beoordelen een situatie altijd eerst en vooral negatief: wat eraan ontbreekt of wat er misgaat. De boerenknechten in de parabel van het onkruid en de tarwe lijken eveneens dat standpunt in te nemen: vanwaar al dat onkruid, laat ons het uitrukken! Maar God kijkt vooral en vooreerst naar het goede, de rest neemt Hij erbij. Zijn blik rust op het goede en het mooie, op datgene wat hoop geeft. Het zijn twee wereldvisies en twee visies op de mens, de ene vanuit het oogmerk van wat slecht is, de ander vanuit het oogmerk van wat goed is. De eersten willen zo snel mogelijk het negatieve uit de wereld bannen, de anderen wachten geduldig af tot het goede vanzelf de overhand krijgt.

Worden ook wij soms niet door ongeduld bevangen, wanneer in situaties, personen, of gewoon in ons eigen leven de dingen niet lopen zoals we zouden wensen? En drijft het ongeduld ons dan niet tot *het breken van het geknakte riet en het doven van de kwijnende vlaspit?* (Jes. 42,3; Mat. 12,20) In zijn hoofdstuk over de abt, schrijft Benedictus dat deze bij zijn broeders *het geknakte riet niet moet breken* en het beste middel daartoe is zich bewust te zijn van eigen kwetsbaarheid. We zijn tenslotte allen falende mensen.

De vlotte logica van de *tabula rasa* en alles opnieuw beginnen – een logica die in de geschiedenis van de mensheid, vooral sinds de uitvinding van de massavernietigingswapens, zo angstwekkend reëel is geworden – is niet de optie van God. Eenmaal heeft Hij dit gedaan bij de zondvloed, waar alleen Noach en een kleine rest behouden bleef. Maar op het eind zei God bij zichzelf: *“Nooit meer zal Ik de aardbodem vervloeken vanwege de mensen. Het hart van de mens is immers geneigd tot het kwaad van jongs af aan”* (Gen. 8,21). Voortaan bekijkt God mensen en dingen op een andere manier. Zijn houding is die welke we hoorden in de eerste lezing uit het boek Wijsheid: *‘God draagt zorg voor alles en Hij behandelt alles met zachtheid’* (Wijsb. 12,13.18). Zijn macht is die van de zachte kracht van de liefde.

De beelden voor het Koninkrijk die Jezus in zijn parabellen gebruikt, overtuigen ons ervan dat er veel tijd nodig is om het goede graan te onderscheiden van het onkruid, en dat beiden onvermijdelijk samen moeten opgroeien. Men noemt deze parabellen dan ook ‘groeiparabellen’. Er is heel wat tijd nodig eer een minuscuul mosterdzaadje uitgroeit tot een boom waarin de vogels hun nest willen bouwen. En een bakker die te haastig is, haalt uit zijn oven ongerezen brood dat zwaar op de maag blijft liggen. Met die enkele beelden uit de natuur en uit het gewone leven, wil Jezus ons doen inzien dat de dynamiek van het Koninkrijk maar moeilijk te rijmen valt met onze snelle en oppervlakkige oplossingen. God neemt de tijd, omdat wij tijd nodig hebben.

Dit geduld van God, deze zachte kracht van de duurzaamheid, spoort slecht met onze cultuur van de haast, van het ‘alles ineens’ en ‘alles onmiddellijk’. Zitten we met z’n allen niet gevangen in de hectiek van de korte termijn doelen? We merken dat in de landbouw, in de politiek en in het wetenschappelijk onderzoek: men wil snelle resultaten, ongeacht of die ook bijdragen aan een betere toekomst op lange termijn. Zelfs in de Kerk en in ons persoonlijk religieus beleven kiezen we vaak voor de korte sprint in

plaats van voor de lange marathon. We willen actie maar vergeten de contemplatie. Acties lijken ons efficiënter dan contemplatie, maar zijn ze dat ook op langere termijn? Elke dag een beetje tijd vrijmaken voor lectio divina, gebed en meditatie zal op de duur een diepere omvorming teweegbrengen dan een spoedcursus bidden en Bijbellezing. In één adem met liefde, vreugde en vrede noemt de heilige Paulus ‘geduld’ een vrucht van de Heilige Geest (Gal 5,22). Verder zegt hij dat we ons *als Gods geheiligde en geliefde uitverkorenen moeten bekleden met nederigheid, zachtheid en geduld*. Geduld is een kenmerk van de liefde, het is er zelfs het merg van. In contrast met onze ongeduldige *efficiency* is de logica van het Koninkrijk die van het graan dat groeit en van het deeg dat rustig de tijd neemt om te rijzen.

Diezelfde logica van het geduld mogen we ook toepassen op onze eigen spirituele groei. Ook in ons persoonlijk geestelijk leven kunnen we niet op één dag al het onkruid uitrukken en de volmaaktheid bereiken, maar zullen we vaak jarenlang onze gebreken, slechte neigingen en kwalijke karaktertrekken moet verdragen. Het geheim van het geduldig verdragen van anderen, schuilt in het geduldig verdragen van zichzelf. Want je bemint de ander in de mate dat je jezelf bemint.

Een verhaaltje uit de spreuken van de woestijnvaders, die nu niet bepaald bekend stonden om laksheid, mag dit illustreren. “Een vrome monnik hield veel van een zekere kluizenaar. Toen de kluizenaar gestorven was en de broeder zijn kluis binnenging, trof hij daar vijftig geldstukken aan. Hij schrok daarvan en begon te wenen: de kluizenaar was blijkbaar toch niet zo volmaakt dan hij gedacht had want hij had voor zijn oude dag een appeltje voor de dorst opzijgelegd. Hij begon dus voor hem te bidden. Maar toen zei de engel van de Heer tegen hem: ‘waarom zo onthutst over de kluizenaar? Laat dat over aan Gods mensenliefde! Als iedereen volmaakt was, hoe zou Gods mensenliefde zich dan kunnen manifesteren?’ Daardoor kreeg de broeder de zekerheid dat de kluizenaar vergeving had ontvangen. En hij loofde God van ganser harte.”

De genade is meer dan onze morele vooruitgang en het uitroeien van onze tekortkomingen. De genade van God is als een stem die ons zegt: “Je bent aanvaard door dat wat groter is dan jij, door iets waarvan je de naam niet kent. Zoek niets, onderneem niets, beloof niets. Aanvaard alleen dat je aanvaard, dat je bemind bent!”

Br. Guerric ocsso    abdij Prébenoît